

20. A szombat

A jászagos Teremtő a teremtés hat napja után a hetedik napon megpihent, és a szombatot minden ember számára a teremtés emlekezővénél rendelte. Isten megmájsáthatatlan tervének negyedik parancsolata Jézus, a szombat Ura tanításával és gyakorlatával összhangban megkívánja a hetedik napi szombatnak, mint a nyugalom, az imádkozás, és szolgálata napjának megtartását. A szombat az Istennel és egymással való bensőséges kapcsolat napja. Ez a Krisztusban történet megváltás jelképe, megszentelődésünk jele, húsgátnk zloga és Isten eljövendő királyk országának előze. A szombat Isten és nápe kázzátti királyk szívettség állandó jele. E szent időszak estától estig, naplementától naplementéig tartó királyi megtartása Isten teremtő és megváltó munkájának ünneplése. (1Máz 2:1-3; 2Máz 20:8-11; Lk 4:16; Ása 56:5-6; 58:13-14; Mt 12:1-12; 2Máz 31:13-17; Ez 20:12,20; 5Máz 5:12-15; Zsid 4:1-11; 3Máz 23:32; Mk 1:32)

Adám és Áva Istennel együtt tekintette meg paradicsomi otthonát. A látvány legzetelállító volt... elmondhatatlan. Ahogy azon a pénteken, a teremtés hatodik napján a nap lassan lenyugodott, és feltűntek a csillagok, az Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jás" (1Máz 1: 31 - 3. ford.). Isten befejezte a teremtést. "Égy kászálta el a menny és a föld, és azoknak minden serege." (1Máz 2:1 - 3. ford.)

De bármilyen szép volt a világ, amelynek teremtését Isten éppen, hogy befejezte, a legnagyobb ajándék és kívánság, amit Isten az ójonnan teremtett párnak adhatott, a vele való személyes kapcsolat volt. A szombattal is megajándékozta őket, a kálánleges áldás, a Teremtőnkkel való kázzátség, bensőséges kapcsolat napjával.

Á

A szombat az egész Bibliában

A szombat kázzátség jelentőségű istentiszteletünkben, mert a teremtés emlekezővénél, ami kinyilatkoztatja, hogy miért kell Istent imádni: Ő a Teremtő, mi pedig a teremtményei vagyunk. "Ézért a szombat Isten imádságának igazi megalapozása, mert ezt a nagy igazságot minden más intézménynél hatásosabban tanítja. Az istentisztelet igazi alapja - nemcsak a szombati istentisztelet - a Teremtő és teremtményei közötti kapcsolatban található. E fontos tény soha nem fakulhat meg, és ezt sohasem szabad elfelejteni." [1] Az emberiségnek az emlékezésben kell tartania nagy igazságot, hogy Isten rendelte el a szombatot.

A szombat a

teremtéskor. A

szombat a bűntelen világban szülemény. E nap Isten kényelmes ajándéka, amely által az emberiség a Mennybe emelkedhet a földön. Isten hátról cselekedete alapította a szombatot.

1.

Isten megpihent szombaton. A hetedik napon "Isten megnyugodott, és megpihent" (2Mózes 31:17 - 9. ford.), de nem azért nyugodott meg, mert szülemény volt (1Mózes 2:2). A "megnyugodott" - szülemény - ige szerint azt jelenti, hogy "megszűnnek" a munkák vagy tevékenységtől (vö. 1Mózes 8:22). "Isten nem azért pihent meg, mintha kimerült vagy elfáradt volna, hanem mert korábbi elfoglaltságait megszüntette." [2]

Isten

megpihent, és az embertől is elvárta, hogy megpihenjen; kénytelenül pihentető mutató az embernek (2Mózes 20:11).

Ha Isten a hatodik napon

fejezte be a teremtést (1Mózes 2:1), mit ért a Szentírás azon, hogy Isten "megszűnik" a hetedik napon minden munkájával" (1Mózes 2:2)? Isten hat napon állt meg az emberiség előtt a földön, de még kellett alkotnia a nyugalom napját. A szombati pihenés volt az, amit megalkotott. A szombat volt munkájában az utolsó simítás, műveinek befejezése.

2.

Isten megteremtette a szombatot. Isten nemcsak megalkotta a szombatot, meg is teremtette. "Ez a hetedik napon megnyugodás jelenti, hogy Isten ezt a napot kegyelmének kénytelenül tette, olyan nappal, amely teremtésének hozza létre a teremtésüket." [3]

3. Isten

megszentelte a szombatot. Valamit megszentelni, azt jelenti: szentté tenni, vagy elkénytelenül tenni, mint szentet, szent címet. Megszentelhető egy név, egy hely (mint pihentető a szülemény, a templom vagy a gyülekezet) és egy időszak (szent nap). Az a tény, hogy Isten megszentelte a hetedik napot, azt jelenti, hogy ez a nap szent; azt a Teremtő az Isten-ember kapcsolatának elemzésében cénytelenül tette el.

Isten megteremtette és

megszentelte a hetedik napot, a szombatot, mert ezen a napon megpihent minden munkájával. Nem a maga, hanem az emberiség számára teremtette és szentelte meg. Személyesen jeleníti meg a szent és teremtett szombatot.

A

szombat a Sínai-hegynél. A zsidók Egyiptomból való kivonulását követő események

tanácsot adják, hogy szem elöl tartsuk a szombatot. Átgépjük, a rabszolgaságig kárhozhatatlan kárhoztatók nagyon megnehezítették a szombat megtartását. Nem sokkal szabadságuk visszanyerése után a manahullás csodájával az a Tízparancsolat kihirdetésével Isten nyomatékosan emlékeztette a zsidókat a hetedik nap, a szombat megőrzésére.

1. A szombat az a manna. Isten egy hónappal a Sínai-hegyi kárhoztató kihirdetése előtt vándorlást a napra a betegségek ellen, ha szorgalmasan figyelnek az parancsolataira", az megtartják az minden rendelkezést" (2Móz 15:26; v. 1Móz 26:5). Nem sokkal ez a kárhoztató után Isten emlékeztette a zsidókat a szombat szentségére. A manahullás csodájával kárhozhatatlan tanította őket arra, milyen fontosnak tartja a hetedik napi pihenést.

Isten minden napon eladott manna adta a zsidóknak az napi szükségleteik kielégésére. Semmit sem volt szabad félretenni a kárhoztató napra, mert megromlott, amit félretettek (2Móz 16:4, 16-19). A hatodik napon a szokásos adag készítését kellett gyűjteni, hogy eladott legyen arra a napra az szombatra. Amikor arra tanította őket, hogyan kell a szombatot megtartani, az hogy a hatodik nap az előkészítési napja, Isten a gy szent: az holnap a nyugalom napja, az a szent szombat; amit szent akartok, szentek meg, az amit főzni akartok, főzzetek meg; ami pedig megmarad, azt mind tegyetek el magatoknak reggelre"

(2Móz 16:23). A hetedik napra eltett manna nem romlott meg (2Móz 16:24). A negyedik parancsolathoz hasonlóan nyelvezettel Mózses a gy szent: az hat napon it szedjétek azt, de a hetedik napon szombat van, akkor nem lesz" (2Móz 16:26).

A zsidókat negyven éves pusztai vándorlásuk alatt, vagyis több mint 2000 egymást kárhoztató szombaton, a manahullás csodája emlékeztette a hat munkanap az a hetedik napi pihenés rendszerére.

2. A szombat az a kárhoztató. Isten a Tízparancsolat kárhoztatóba helyezte a szombat parancsát, amely a gy hangzik:

az Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon it munkálkodjál, az végezd minden dolgodat; de a hetedik nap az a szent, a te Istenednek szombatja; semmi dolgot se tgy azon se magad, se fiad, se leányod, se szolgálid, se szolgálid leányod, se barmod, se javvevényed, aki a te kapuidon belül van; mert hat napon it teremted az a szent az eget az a Földet, a tengert az mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugvátok. Azért megajld az a szent a szombat napját, az megszentel az" (2Móz 20:8-11).

A Tű-zparancsolat minden parancsolata nagyon fontos, és egyiket sem szabad figyelmen kívül hagyni (Jak 2:10), de a szombat parancsát Isten megkülönböztette a többiétől. Ezzel kapcsolatban megparancsolta: "Mégemlékezzél", mintegy rábörtve az emberiséget arra, hogy vesd elfeledkezni e parancs fontosságára.

A szombatparancs kezdő szavai - "Mégemlékezzél a szombatnapra, hogy megszentelj" - azt mutatják, hogy a szombat megtartását Isten nem a Sínai rendeléssel kezdte el először. E szavak azt jelzik, hogy korábbi szabályozások, a teremtéstől, ahogy azt a parancsolat további része kinyilatkoztatja. Isten azt akarta, hogy a szombatot a teremtés emlékére ünnepeljük. Ez a parancsolat meghatározza a pihenés és az istentisztelet idejét, arra szólítva, hogy Istenről és műveiről elmélkedjünk.

A szombatnak a teremtés emlékére ünnepeltetését valóságos megtartásnak a bálványimádás ellenszere. Az őgőz fűld Teremtőre való emlékezéssel megkülönbözteti Istent minden hamis istentől. A szombat megtartása ezért az igaz Isten iránti hűségünk jelévé lesz - olyan jel, amellyel elismerjük, hogy Ő a Teremtő és mindent ural. Király.

A szombatparancs Isten törvényének pecsétje.[4] A pecsétek általában három elemet tartalmaznak, a pecsét tulajdonosának nevét, rangját és hatáskörét. A hivatalos pecsétet okiratok törvényesítésére használják. Az irat is ugyanolyan tekintéllyel bír, mint az a hivatalos személy, akinek a pecsétet rányomták. A pecsét azt jelzi, hogy az a hivatalos személy javára hagyta az iratot, és hogy hivatalának minden tekintélye megítélte.

A tű-z parancsolat kezelt a szombat parancsa az, amely a pecsét fontos elemeit tartalmazza. A tű-z kezelt ez az egyetlen olyan parancs, amely azonosítja az igaz Istent névnek feltüntetésével: "az Űsr, a te Istened"; rangjának jelésével, az a Valaki, aki alkotott - a Teremtő; és hatáskörre, "az őgőz fűld" (2Műz 20:10-11). Mivel csak a negyedik parancsolat tanúsítja, hogy kinek a tekintélye ill a Tű-zparancsolat megítélte, ezért ez a parancsolat tartalmazza "Isten pecsétét" a törvényéhez csatolva, mint ami a törvény hitelességének és kitélező voltának bizonyítka.[5]

Valóban, Isten a szombatot "hatalma és tekintélye emlékezésvagy jelévé tette a bűntől és igazadástól mentes világban. Ez állított személyes kezelezettséget hordoz intőzőnyeknek kezelt, ezzel a figyelmeztetéssel kszörve: "Mégemlékezzél a szombatnapra, hogy megszentelj" (2Műz 20:8)."[6]

Ez a parancsolat a hetet kszörve osztja. Isten hat olyan napot adott, amelyben "munkánk ill, és

végezd minden dolgodat", de a hetedik napon "Ézsemmi dolgot se tegy" (2Mk 20:9-10). "ÉzÉ Hat nap' - mondja a parancs - munkanap, de É a hetedik nap' nyugalomnap. A parancs bevezető szavai nyilvánvalóan teszik, hogy É a hetedik nap' Isten egyedüli nyugalomnapja. É Megemlékezzél a szombat (nyugalom) napról, hogy megszenteljed azt" (2Mk 20:8)."[7]

Bár az

embernek szüksége van fizikai pihenésre, hogy felfrissítse testét, Isten a saját példájára alapítva azt a parancsot, hogy szombaton pihenjünk. Mivel Ő megpihent a világ első heti tevékenységétől, nekünk is meg kell pihennünk.

3. A szombat az a szentelés. Mivel Isten teremtője a világ minden részét, a szentelés helyet kapott a szentelésben (2Mk 34:27), a teremtő szentelésben elhelyezkedő szombaton kiemelkedő szerepe van Isten szentelésében. Isten kijelentette: a szombat "Ézjegye" az emberiségnek, "hogy megtudjátok, én vagyok az É", aki megszentel (Éz 20:12; v. Éz 20:20; 2Mk 31:17). Ezért - mondta Isten - a szombat "Ézjegye" az emberiségnek szentelésben (2Mk 31:16). Éz Miként a szentelés Isten szeretetén, népe iránti szeretetén alapszik (5Mk 7:7-8), Éppoly a szombat is - mint a szentelés jegye - Isten szeretetének jele."[8]

4.

Az Évi szombatok. A hetenkénti szombatokon a világ (3Mk 23:3) Izrael vallási naptárjában elszántan volt Évi hűtő szertartási szombat. Ezek a szombatok nem kapcsolódtak a hetedik napi szombathoz, illetve a heti időszakhoz. Ez a hűtő szombat "Ézaz Érnak szombatjain a világ" (3Mk 23:38) a kovásztalan kenyerek Énnepének első É utolsó napja, a világ napja, a kártékosságok Énnep, az engesztelés napja É a sátoros Énnep első É utolsó napja volt (v. É. 3Mk 23:7-8, 21, 24-25, 27-28, 35-36).

Ezek a szombatok a hűtő

bármely napjára eshettek, mivel döntünk a szent Év kezdetétől fűgűtt, amit viszont a holdnaptár szabott meg. Ha egybeestek a heti szombattal, akkor Éznagy nap"-nak nevezték (v. É. Jn 19:31). ÉzÉ É a heti szombatot Isten a teremtés hetének végén az egész emberiség számára elrendelte, az Évi szombatok a S-nai-hegynél Iátes-tett zsidó formák É szertartások rendszerének szerves részei voltak... amelyek előremutattak az eljűvendő Messiasra, É ezek Énnepének Krisztus halála megszentette."[9]

A

szombat É Krisztus. A SzentÉrs kinyilatkoztatja, hogy Krisztus ugyanÉgy Teremtő volt, mint az Atya (Iásd 1Kor 8:6, Zsid 1:1-2; Jn 1:3). Tehát Ő a világÉn-tette el a hetedik napot nyugalomnapként az emberiség számára.

Később Krisztus a

szombatot ugyanÉgy Ésszekapcsolta megÉrsi munkájával, mint teremtő munkájával. Mint a nagy ÉVAGYOK" (Jn 8:58, 2Mk 3:14), a szombatot belefoglalta a T-zparancsolatba, hogy hangsúlyozottan emlékeztessen erre a heti

istentiszteletre, a Teremtővel való³ hetenkénti találkozással. Még egy másik okot is felhozott a szombat Á¹/₄ nepszere: népe³nek megváltásait (5M³z 5:14-15). Tehát a szombat megjelöli azokat, akik elfogadják Jézust, mint Teremtőt és Megváltót.

Krisztus

kettős szerepe - mint Teremtő és Megváltó - nyilvánvalóan teszi, mi³rt Á¹/₄ ill³ttotta, hogy mint Ember Fia, Ő³ a szombatnak is Ura" (Mk 2:28). Ezzel a tekinté³ly³vel eltér³thette volna a szombatot, ha akarta volna, de nem akarta. Ellenkezőleg, minden emberre vonatkoztatta, mondván, "É³ a szombat lett az ember³rt" (27. vers - Á^o prot. ford.).

Egész földi szolgálatban

Krisztus példát mutatott a húsges szombat¹/₄ nepszere. "Szokása" volt, hogy szombaton istentiszteletre menjen (Lk 4:16). A szombati istentiszteleteken való³ r³szv³tele kinyilván³ta, hogy istentiszteleti nap³nt szentes³tette a szombatot.

Krisztus annyira a sz³v³on

viselte a szombat szentség³nt, hogy amikor feltámadása útj³n a bekövetkező Á¹/₄ld³z³s³ről besz³lt, tanácsot adott tan³tványainak a szombattal kapcsolatban: "É³lm³dkozzatok - mondta -, hogy a ti fut³stok ne t³len legyen, se szombatnapon" (Mt 24:20). Ez világosan bizony³ttotta, ahogy Jonathan Edwards megjegyezte, "É³hogy a kereszt³nyek má³ir akkor is k³telesek voltak szigor³an megtartani a szombatot." [10]

Amikor Krisztus befejezte

a teremt³ munká³jt - első nagy tett³nt vilá³gunk t³rt³elm³ben -, megpihent a hetedik napon. Ez a pihen³ és befejez³st és elv³gz³st fejezett ki. Ehhez hasonl³an cselekedett földi szolgálata vég³on, amikor befejezte má³sodik nagy tett³nt a t³rt³nelemben. Péntek d³lut³n, a h³nt hatodik napj³n, Krisztus befejezte megváltási k³ld³st a föld³n. Utolsó szava ez volt: "É³lv³geztetett!" (Jn 19:30). A Szent³r³s hang³lyozza, hogy amikor Krisztus meghalt, "É³az Á¹/₄ nepszi elők³sz³let napja volt az, és elkezdőd³tt a szombat" (Lk 23:54- Á^o prot. ford.). Halá³la útj³n pihent a s³-rban, Á³-gy jel³pezve, hogy bev³gezte az emberis³g megváltás³it. [11]

Tehát a szombat

bizony³ít³ tesz Krisztus teremt³si és megváltási munká³jt. Megtartás³ival k³vetői vele egy³tt Á³rvendeznek afelett, amit az emberis³g³rt tett. [12]

Á

A szombat és az apostolok. A

tanítványok nagy tiszteletben tartották a szombatot. Ez nyilvánvaló volt Krisztus halálakor. Amikor a szombat megérkezett, megszakították temetősi előkészítéseiket, és "észszombaton nyugovónak a parancsolat szerint", hogy majd folytassák ezt a munkát vasárnap, "éza hőt első napján" (Lk 23:56-24:1).

Ahogy Krisztus is tette,

az apostolok is istentiszteletet tartottak a hetedik napi szombaton.

Evangélikusok során Pál elment a zsinagógába szombaton, és Krisztusral prädikált (ApCsel 13:14; 17:1-2; 18:4). Még a pogányok is meghávták, hogy prädikálja Isten Igáját szombaton (ApCsel 13:42, 44). Olyan helyeken, ahol nem volt zsinagóga, megkereste a szombati istentisztelet szokásos helyét (ApCsel 16:13). Miként Krisztus rászótele a szombati istentiszteleteken azt mutatta, hogy a hetedik napot az istentisztelet kálánleges napjaként fogadta el, Pál is ugyanezt tette.

Az apostol

húsges hetenanti szombatánneplése szűges ellentétben áll az óvi szertartásos szombatokkal kapcsolatos állásfoglalásával. Pál világgossá tette, hogy a keresztényeknek nem kell ezeket az óvenkanti nyugalomnapokat megtartaniuk, mert Krisztus a szertartási törvényeket a keresztre szegezte (lásd e kinyv 18. fejezetét). Ezt mondta: "Senki azért titeket meg ne tőljen evésért vagy ivásért, avagy ánnep vagy ájhold, vagy szombat dolgában, amelyek csak árnyékaik a kávetkezendő dolgoknak, de a valóság Krisztus" (Kol 2:16-17). Mivel e szűveg ártelmi ásszefággése "formaságos dolgokkal foglalkozik, az itt említett szombatok a zsidó óvi ánnep szertartási szombatjai, amelyek csak árnyékaik vagy előképei a Krisztusban bekávetkezendőknek".[13]

A galáciai

levélben Pál hasonlóképpen tiltakozott a szertartásos törvényi kávetelményeinek betartása ellen. Ezt mondta: "Megtartjátok a napokat és hánapokat és időket, meg az esztendőket. Fáltelek titeket, hogy hiába fíradóztam kávetétek" (Gal 4:10-11).

Sokaknak az a benyomásuk,

hogy János a vasárnapra utalt, amikor azt mondta, hogy "Lélekben valók ott az Árnak napján" (Jel 1:10). A Biblia azonban csak egy napot nevez az Árn kálánleges tulajdonának, és ez a szombat. Krisztus kijelentette: "A hetedik nap az Árnak, a te Istenednek szombatja" (2Máz 20:10), amelyet kásőbb "észszent napomnak" nevezett (Ása 58:13 - Áj prot. ford.). Krisztus a szombat Urának nevezte ánnmagát (Mk 2:28). Mivel a Szent-rásban az egyetlen nap, a hetedik napi szombat, amelyet az Árn sajátjának nevez, logikusnak látszik arra a kávetkeztetésre jutni, hogy János a szombatra utalt. Semmilyen bibliai pálda nem mutat arra, hogy ő ezt a kifejezést a hőt első napjára, vagyis a vasárnapra vonatkoztatta volna.[14]

A Biblia

sehol sem parancsolja meg, hogy a hőt bármely napját ánnepeljék a szombat helyett. A hőt semmilyen más napját nem mondja áldottnak vagy szentnek. Az Ástestamentum sem utal arra, hogy Isten a szombatot a hőt más napjával váltotta fel.

Ellenkezőleg, a Szent-írás

Istennek azt az akaratát nyilatkoztatja ki, hogy népe az egész szent-írás alapján
 azt a szabályt adja a szombatot: "Mint az órák és az órák, amelyet én teremtek,
 megáll a szombat, az őrá, azonképpen megáll a ti magzatok és nevetek...
 Háznál hálásra és szombatról szombatra eljő minden test engem imádni, szől az
 őrá" (Ása 66: 22-23).

A

szombat jelentősége. A szombatnak nagy a jelentősége, és tele van mály és gazdag lelki
 tartalommal.

1. A teremtés és a szombat említése. Amint láttuk, a Tízparancsolat
 szerint a szombat elsődleges jelentősége, hogy a világot teremtésére
 emlékeztessen (2Móz 20:11-12). Az a parancs, hogy a szombatot a hetedik napot,
 mint nyugalomnapot, "szenteljük" kapcsolódik a teremtéshez, mivel a
 szombat intézménye és a megtartására szolgáló parancs a teremtés cselekményének
 következménye. Továbbá, az egész emberi család az őrá megállított
 isteni cselekménynek, a teremtésnek a hetedik napjának; a szombatot a
 szombat parancsának, mint Isten teremtői hatalmára való megemlékezésnek
 megtartására Isten az egész emberiség számára megemlékeztet. "[15] Strong a szombatot olyan
 "szenteljük" nevezi, amelyet "Isten rendelt el a teremtés cselekményére
 való megemlékezésére". [16]

Azok, akik

megtartották a szombatot, mint a teremtés emlékeztetőjét, ezzel hálásak és szentek
 elismerték, "hogy Isten a Teremtőnk és a szombatot uralkodó; hogy ők kezüknek
 alkotásai és hatalmának alárendeltjei. Tehát a szombat intézménye teljesen
 emlékeztető jellegű az egész emberiség számára. Nincs benne semmi homályos, és
 nem korlátozott egyetlen népre." [17] Ameddig az őrá imádjuk Istent, mert Ő a mi Teremtőnk, mindaddig a
 szombat marad a teremtés bizonyosága és emlékeztetője.

2. A megváltás jelképe. Amikor Isten megszabadította

Izraelt az egyiptomi rabszolgaságból, a szombat, ami mára akkor a teremtés emlékeztetője
 volt, a szabadulás emlékeztetője is lett (5Móz 5:15). "Az őrá azt akarta, hogy a
 hetenként ismétlődő és helyesen megtartott szombati nyugalom folytonosan
 feloldozza az embert valamilyen egyiptomi szolgaságból, amely nem korlátozott
 semmilyen országra, sem szándékosan, hanem magában foglal minden országot és
 minden kort. Az embernek ma meg kell szabadulnia abból a rabságból, amelybe a
 kapzsiság, nyereszkeség, hatalom, társadalmi egyenlőtlenség, az őrá és a bűn
 sodorja." [18]

A kereszt

képe a szombati nyugalmat a megváltás jelképevé teszi. "Arra
 emlékeztet, hogy Immanuel kivezetett a bűn rabságából. Legnagyobb terhünk a
 reánk nehezedő engedetlenségünk sálya. A szombati nyugalom, amely visszafelé
 mutat a sárban pihenő Krisztusra, a bűn feletti győzelem nyugalma, a

keresztényeknek igazi lehetőséget kínál Krisztus bocsánatának, bűnökért nekik és nyugalmuknak elfogadására és megtapasztalására." [19]

3. A megszentelődés jele. A szombat Isten Ájtformájának erejének jele, a szentség vagy megszentelődés jele. Az Ásr kijelentette: "Az én szombataimat bizony megtartjátok; mert jel az én népeimnek és titeket nemzetségről nemzetségre, hogy megtudjátok, én vagyok az Ásr, aki titeket megszentellek" (2Máz 31:13; v. Á. Ez 20:20). A szombat tehát Istennek, mint megszentelőnek a jele is. Mivel az ember Krisztus vére által szentelődhet meg (Zsid 13:12), a szombat annak is a jele, hogy a hívő elfogadja Krisztus véreit a bűn bocsánatára.

Éppen úgy, ahogy Isten a szombatot, szent címlőre kálálta el, népeit is elkálálta-ti szent címlőre - hogy káláltnéleges tanója legyen. Azon a napon Istennel való káláltságunk szentséghez vezet; megtanulják, hogy ne a saját erőforrásaikra, hanem Istenre támaszkodjanak, aki megszenteli őket.

"Az az erő, amely mindent teremtett, ugyanaz az erő, amely Ájteremti a lelket a maga kápmására. A szombat a megszentelődés jele azok számára, akik megszentelik. Az igazi megszentelődés Ájsszhang Istennel, vele való egység jellemében. Erre az Ö jellemet kálálzó elvek iránti engedelmességgel lehet eljutni. És a szombat az engedelmesség jele. Aki szvből engedelmeskedik a negyedik parancsolatnak, az engedelmeskedni fog az egész törvénynek. Engedelmisség által szentelődik meg." [20]

4. A hűség jele. Ahogy Isten Ádám és Éva hűségét próbára tette az Édenkert kálálzóba helyezett, já és gonosz tudásának fájával, ugyanúgy minden ember Isten iránti hűségét próbára fogja tenni a T-zparancsolat kálálzóba helyezett szombatparancs.

A Szent-rájis kinyilatkoztatja azt, hogy a májodik advent előtt az egész viláig kát csoportra oszlik: azokra, akik hűségesek, és "megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét", és azokra, akik imádják "a fenevadat és annak kápmát" (Jel 14:12, 9). Akkor Isten igazsága nagy lesz a viláig előtt, és viláigossá válik, hogy a Szent-rájis hetedik napi szombatjának engedelmes megtartása bizonyítja a Teremtő iránti hűséget.

5. A káláltság Ájpolásának ideje. Isten az Ájllatokat az emberiség számára teremtette (1Máz 1:24-25). A magasabb szintű társas viszony kialakítására Isten egymásnak adta a fát és a nőt (1Máz 1:18-25). A szombattal pedig Isten olyan ajándékot adott az emberiségnek, amely a társas viszony legmagasabb formáját, Isten társaságát kínálja. Isten nem úgy alkotta az embereket, hogy csak az Ájllatok társai legyenek, még csak nem is kálálzólag az emberi lények. Isten a maga számára teremtette őket.

A szombat az, amikor

kétfelhőn leges módon megtapasztaljuk Isten jelenlétét. Ha nem lenne szombat, mindenki vég nélkül dolgozna és verejtékezne. Minden nap egyforma lenne, és világi célokat szolgálna. De amikor a szombat megérkezik, reményt, örömet hoz, cselekedtet ad, és békét. Időt ad arra, hogy az istentisztelet, imádkozás, áhítat, az Ige tanulása és hirdetés, az evangélium terjesztése útján kétfelhőn jussunk Istenhez. A szombat lehetővé teszi Isten jelenlétének megtapasztalására.

6. A hit állatai megigazulás jele. A keresztyének előtt világos, hogy az igazságot őszintén kereső, lelkiismeretes nem keresztyékekkel a Szentlélek meg tudja tetetni Isten tervének általános elveit (Róm 2:14-16). Ez a magyarázata annak, hogy miért gyakorolják nem keresztyének is a szombattól bizonyos fokig eltérő kilenc parancsolatot. De nem ez a helyzet a szombatparanccsal.

Sokan belátják, miért van

szükség hetenként egy napi pihenésre, de sokszor nehezen értik meg, miért helyes és dicsőretes a hét hat napján dolgozni, de bűn a hetedik napon. A természet nem nyújt semmilyen alapot a hetedik nap megtartására. A bolygók keringenek a pályájukon, a növények nőnek, és a napfény váltja egymást, és az állatok úgy viselkednek, mintha minden nap egyforma lenne. Miért kell akkor az embernek a hetedik napi szombatot megtartani? "A keresztyének számára csak egy oka van ennek, és semmi más, de ez az ok elgondol: Isten mondta." [21]

Csak Isten

kétfelhőn kinyilatkoztatása alapján érthetik meg az emberek, mi az oka a hetedik nap megnevelésének. Azok, akik megtartják a hetedik napot, hitből és Krisztus iránti feltétlen bizalomból teszik, aki megparancsolta a szombat megszentelését. A szombat megtartásával a hűvök kifejezik, hogy kétfelhő Isten akarata, és nem a saját dőntésük szerint élni.

A hűvök a hetedik nap

megnevelésével nem saját megigazulásukra törekvenek, hanem a szombatot Krisztussal, a Teremtővel és Megváltóval való kétfelhőn eredményeként tartják meg. [22] A szombat megnevelés Krisztus igaz voltának a hűvő megigazulásában és megszentelődésében jelentkező eredménye, igazolva, hogy megszabadultak a bűn szolgálatától, és felöltöztek Krisztus tisztes igazságait.

„Az almafa

nem azért lesz almafa, mert almát terem. Előbb almává kell lennie. Azért termő, hogy almát terem. Az igazi keresztyén sem azért tartja meg a szombatot vagy a kétfelhő kilenc előírását, hogy kétfelhőn megigazuljon. Hanem ez annak a megigazulásnak a természetes gyümölcse, amelyben Krisztus részesíti. Aki így tartja meg a szombatot, az nem kétfelhőn nyereskedő, mert a hetedik nap kétfelhő megtartása a hűvő megigazulásának és megszentelődésének belső lejegyzése. Ennélfogva az igaz szombat megnevelő nem azért nem cselekszik tiltott dolgokat

szombat, hogy elnyerje Isten kegyelmét, hanem mert szereti Istent, és a szombatot olyannak akarja tenni, ami a lehető legszorosabb kapcsolatba vonja Istennel." [23]

Szombatünnepeink

arról tanít, hogy nem a saját cselekedeteinkre támaszkodunk, és hogy tudjuk, egyedül Krisztus, a Teremtő menthet meg bennünket. Valóban, ez az igazi szombat, és lelki életünk a bennünket körülvevő emberek formájában Jézus Krisztus, a Teremtő és Megvilágosító iránti páratlan szeretetről tanít. Ez teszi a megfelelő nap megfelelő módon való megtartását a hit általi megigazulás jelévé." [24]

7. A Krisztusban való nyugalom jelképe.

A szombat, amely emlékeztette Izraelt arra, hogy Isten Egyiptomból kiszabadította népét, és megnyugvást adott neki a földi Kánaánban, megkísérelte annak a kornak megvilágosítottait a kegyelmezésről. A szombat ugyanakkor jele annak is, hogy Isten a megvilágosítottakat a bűntől megszabadítja, és nyugalommal ajándékozza meg, s elkíséri a világtól." [25]

Aki belép az Isten által

felkeltetett nyugalomba, az az megnyugodott cselekedeteitől, amiképpen Isten is a magyarázó (Zsid 4:10). Ez a nyugalom lelki nyugalom, és saját cselekedeteinkről való megnyugvás, a bűn elhagyása. Ebbe a nyugalomba hívja népét Isten, és ez az a nyugalom, amelynek jelképe a szombat is, és a Kánaán is." [25]

Amikor

Isten befejezte a teremtés munkáját, és megpihent a hetedik napon, de annak és a szombattal lehetőséget kínál arra, hogy megpihenjen önmagában. Bár ők elbuktak, nem változik Isten eredeti szándéka; ma is ezt a nyugalmat kínálja az emberiségnek. A szombat a bűnbeesés után is e nyugalom emlékeztetője maradt. Ez az, hogy tesz a hetedik napi szombat megszentelése nemcsak Isten, a mindenség Teremtője iránti bizonyítást, hanem az abban való hitről is, hogy Őt tudja formálni az életet, és alkalmassá tudja tenni az embert arra az örök nyugalomra, amelyet eredetileg a föld lakóinak adni akart." [26]

Isten

megígérte ezt a lelki nyugalmat a testi Izraelnek. Bár nem léptek be abba, Isten meghívása most is örökös: "Én azok között megvan a szombatja az Isten népének" (Zsid 4:9). Azoknak, akik szeretnék belépni ebbe a nyugalomba, az élőszó hit által be kell lépniük Isten lelki nyugalmába, a lélek bűntől való megnyugvásának, és nem az ártóból való visszavonásnak nyugalomába." [27]

Az Újtestamentum

figyelmezteti a keresztényt, hogy ne várjon addig, amíg megtapasztalja ezt a kegyelem és hit általi megnyugvást, mert a "szombat" az alkalmas idő a belépésre

(Zsid 4:7; 3:13). Akik beáldozták magukat ebbe a nyugalomba - a Jézus Krisztusba vetett hit által kapott megmentő kegyelemben -, nem igyekeznek tovább arra, hogy a saját cselekedeteik által igazuljanak meg. Így lesz a hetedik napi szombat megáldozás az evangélium nyugalomába való beáldozás jelképe.

Kérdések az istentisztelet napjának megváltoztatására

Mivel a szombat nagyon fontos szerepet játszik Istennek, mint Teremtőnek és Megváltónak az imádságban, nem meglepő, hogy Szentírásunkban hárborítást indított e szent istentisztelet megdöntésére.

A Biblia sehol sem ad engedélyt az istentisztelet e napjának megváltoztatására, amelyet Isten az Ószövetségben alapított, és a Sínai-hegyen újra meghirdetett. Ezt olyan keresztények is felismerték, akik vasárnapot ünnepelnek. James Gibbons, katolikus borbos ezt írta: "Érdemes elolvasnod a Bibliát az első könyvtől a Jelenések könyvéig, és egyetlen olyan sort sem fogsz találni, amely feljogosít a vasárnap megszentelésére." A Szentírás a szombat vallási megtartását teszi kötelezővé.[28]

A protestáns A. T. Lincoln beismerte: "Nem lehet az Ószövetséggel igazolni azt a hiedelmet, hogy Isten a feltámadástól kezdve az első napot rendelte el szombatként való ünneplésre." [29] Elismerte: "Hetedik napi szombatossá lenni az egyetlen következetes eljárással mindazok számára, akik vallják, hogy mint erkölcsi törvény, az egyszó Törvény parancsolatát kötelező." [30]

Ha nincs bibliai bizonyítás arra, hogy Krisztus vagy tanítványai az istentisztelet napját megváltoztatták, miként lehetséges, hogy sok keresztény a vasárnapot fogadja el a szombat helyett?

A vasárnap ünneplésének keletkezése. Az istentisztelet napjának szombatról vasárnapra való áthelyezése fokozatosan történt. Nincs bizonyítás arra, hogy a keresztények a másodszázad előtt vasárnap tartották volna hetenkénti istentiszteletüket, de arra van bizonyítás, hogy a másodszázad közepére egyes keresztények inkább a vasárnapot istentiszteleti napként, de nem nyugalomnapként.[31]

A római gyülekezet, amely nyomán pogányokból lett keresztényekből állt (Róm 11:13), átvette a vasárnapi istentisztelet bevezetésében. Rómában, a birodalom fővárosában erős zsidóellenesség alakult ki, ami az idő múlásával csak fokozódott.

E zsidóellenesség ellenhatásaként a vasáros keresztényei megpróbálták megkíséríteni magukat a zsidóktól. Elhagytak a zsidókkal való közös szokásaikat, és kezdtek feladni a szombat tiszteletét, lámpásokat tőve a vasárnap kizárólagos megtartása felé.[32]

A második

századtól az ötödikig, bár a vasárnap tekintélye nőtt, a keresztények majdnem az egész római birodalomban továbbra is megőrzötték a hetedik napi szombatot. Szókratész, az ötödik századi történetíró, ezt írta: "Az egész világon majdnem minden gyülekezet minden héten szombatján megtartja a szent misztériumokat, de Alexandria és Róma keresztényei valamilyen ősi hagyomány alapján ezekkel felhagytak." [33]

A negyedik

és ötödik században sok keresztény mind szombaton, mind vasárnap istentiszteletet tartott. Sozomen, e kor egyik történetírója, ezt írta: "A népi Konstantinápolyban és majdnem mindenütt visszejelen szombaton és a héten első napján is, amely szokást soha nem gyakorolták Rómában, sem Alexandriában." [34]

Ezek a hivatkozások

mutatják, hogy Róma vezető szerepet játszott a szombat-őrzésében.

Vajon

azok, akik felhagytak a hetedik napi istentisztelettel, miért a vasárnapot választották, és nem a héten napját? Az egyik fő ok az volt, hogy Krisztus vasárnapot tartott fel; és állítólag Krisztus adott felhatalmazást az e napi istentiszteletre. "De bármilyen furcsának is tűnik, a második és harmadik század egyetlen rója soha egyetlen, a vasárnap szombat helyetti megtartására feljogosító Biblia-verset sem idézett. Sem Barnabás, sem Ignác, sem Justinus, sem Irénusz, sem Tertullianus, sem Római Kelemen, sem Alexandriai Kelemen, sem Origenész, sem Ciprián, sem Viktorinus, sem más Krisztus korabeli író nem tudott semmi ilyen utalásról, sem József, sem a Biblia bármely részéből." [35]

A népszerűség

és annak hatása, hogy a pogány rómaiak napimádattal és szhangban volt a vasárnap, később hozzájárult e napnak az istentisztelet napjaként való egyre terjedő elfogadásához. A napimádattal fontos szerepet játszott az egész kora világon. Ez volt "a római vallás egyik legrágibb alkotóeleme". A keleti napkultusz keletkezésében "a Kr. u. második század elejétől a Sol invictus kultusza volt az uralkodó Rómában és a birodalom más részén is." [36]

Ez a

népszerű vallás az új hűvöként keresztény hatással volt az ősegyházra. "A pogánysággal szemben a keresztények állandóan csábították a hűvöket a Nap tiszteletére. Ezt nemcsak az jelzi, hogy az egyházatyák sokszor kifogásolták ezt a gyakorlatot, hanem az is, hogy a napimádattal visszatérő krétódi a keresztény

liturgiában.[37]

A negyedik

század tanára volt a vasárnapot bevezetőnek. Először polgári jellegű vasárnapot adtak ki, majd jöttek a vallási jellegűek. Konstantin császár Kr. u. 321. március 7-én bevezette az első polgári vasárnapot. Tekintettel arra, hogy a vasárnap népszerű volt a pogány napimádók között, és sok keresztény is tisztelte, Konstantin azt remélte, hogy a vasárnap 1/3-nappal tartatásával biztosíthatja kormányra szorítva a vasárnapot. [38]

Konstantin

vasárnapot tette a császár napimádási mártírját. Őgy szorítva a vasárnapot: "Ézsa Nap tiszteletre mártír napján (venerabili die solis) az eljövendőkor és várossal lakók pihenjenek, és minden műhely zárva legyen. De vidéken a mezőgazdasági munkásoknak a vasárnapot megengedi, hogy dolgozzanak vasárnap." [39]

Néhány

évtizeddel később az egyház kivette Konstantin példáját. A laodiceai zsinat (kb. Kr. u. 364-ben), amely, bár nem egyetemes, de római katolikus tanácskozás volt, kiadta az első egyházi vasárnapot. A 29. cikkben az egyház megkérvelte a keresztényektől, hogy tiszteljék a vasárnapot, és ézsa lehet, ne dolgozzanak azon a napon", de kifogást emelt a szombati pihenés ellen, és elrendelte, hogy a keresztények ne ézsa tlenkedjenek szombaton (gárda 1/1 sabbaton), hanem dolgozzanak azon a napon." [40]

Kr. u.

538-ban, abban az évben, amelyben a praxiciában jelzett 1260 esztendő elkezdődött (Iáisd e könyv 13. fejezetét), a római Katolikus Harmadik Országos zsinat kiadott mártír a Konstantinai is szigorúbb vasárnapot. E zsinat 28. cikkében kimondja: "vasárnap mártír ézsa mezőgazdasági munkát is fokra kell tenni, hogy az embereket ne akadályozza a templom építkezésében". [41]

A

változtatás megjelölése. A Biblia kinyilatkoztatja, hogy a vasárnap keresztényi intőzőmunkát vala megtartása ézsa a vasárnapos titkos bűnhez" vezethető vissza (2Thessz 2:7), amely mártír Pál korában is működött (Iáisd e könyv 13. fejezetét). Dániel 7. fejezete praxiciában keresztény Isten megmutatta, hogy előre tudott az istentisztelet napjának megváltoztatásáról.

Dániel látomása az Isten

népe és a vasárnap elleni támadást mutatja be. A kis szarv (Jel 13:1-10-ben pedig egy fenevad) által ábrázolt támadás hatalom a nagy hitehagyást idéző elő a keresztény egyházon belül (Iáisd e könyv 12. fejezetét). A kis szarv, amely a negyedik fenevadból támad, és ráma bukása után fő 1/1ldőző hatalommá lesz (Iáisd a 18. fejezetet), megkésérl megváltoztatni ézsa idöket és a vasárnapot" (Dán 7:25). Ennek a hitehagyás hatalomnak sikerül a viláig nagy szorítást megveszteni, de az ártólet 1/1 ellene fog dőnteni (Dán 7:11, 22, 26). A vasgő megpróbáltatás

idején Isten kénytelen volt a papok ellenében, és megszabadítja őket (Dán 12:1-3).

Ez a

práxis csak egyetlen hatalomra illik, a kereszténységben. Csak egyetlen vallási szervezet van, amely azt állítja, hogy joga van Isten tervének megváltoztatására. Figyelj meg, hogy a római katolikus hatóságok mire tartottak igényt a történelem során:

Kr. u. 1400 körül Petrus

de Ancharano azt állította, hogy az ő papja megváltoztathatja Isten tervét, mert hatalma nem embertől, hanem Istentől van, és Isten helyett cselekszik a földön, teljes joggal követve meg és oldozva fel nyájait".[42]

E

megdöbbentő állítás hatása bebizonyosodott a reformáció idején. Luther kifejtette, hogy nem az egyházi hagyomány, hanem a Szentírás irányítja az életet. Jelszava a Sola Scriptura - "Egyedül a Biblia" volt. John Eck, a római katolikus vallás egyik legfőbb ellenfele, bírálta Luthernek ezt a kijelentését, azt állítva, hogy az egyház tekintélye a Biblia felett áll. Feladta a leckét Luthernek a bibliai szombat és vasárnap megtartásának felcserélésével kapcsolatban. Ezt mondta Eck: "A Szentírás ezt tanítja: Megemlékezz a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodjál, és vedd meg minden dolgodat; de a hetedik nap az Őrnek, a te Istenednek szombatja" stb. De az egyház a saját hatalma alapján a szombatot vasárnapra változtatta, amire Őnek [Luthernek] nincs szentírási szövege."[43]

A tridenti

zsinaton (1545-1563), amelyet a papja a protestantizmus megdöntésére hívott össze, Reggio Emilia, Gaspare de Fosso, ő hozta elő ezt a kérdést. "Tehát az egyház tekintélyt - mondta - a legvilágosabban a Szentírás világátja meg, mert máig egyrészt (az egyház) ajánlja, isteninek nyilvánítása (és) olvasásra kényszerít nekünk... másrészt az Őr által a Szentírásban tanított tervényes előírások megszüntek ugyanannak a hatalomnak (egyház) alapján. A szombat, a legdicsőbb nap a tervényben, az Őr napjára változott... Ezek és más hasonló dolgok nem Krisztus tanításán alapítva változtak meg (mert Ő azt mondja, hogy a tervény betöltésére, és nem megsemmisítésére jött), hanem azokat az egyház hatalma változtatta meg."[44]

Tartja-e

még az egyház ezt az állítást? A The Convert's Catechism of Catholic Doctrine 1977. évi kiadása tartalmazza e kérdések és válaszok sorát.

"Kérdés: Melyik a nyugalomnap?"

â€žVálasz: A szombat a nyugalomnap."

â€žKérdés: Miért tartjuk a szombat helyett a vasárnapot?"

â€žVálasz: Azért tartjuk a szombat helyett a vasárnapot, mert a katolikus egyház ittette az 1/4-nnepet szombatról vasárnapra." [45]

John A.

O'Brien, római katolikus tudós The Faith of Millions (1974) című nagyszerű könyve szerint erre a súlyos megállapításra jutott: "Mivel a Biblia a szombatot, és nem a vasárnapot írta elő, nem furcsa, miszerint nem katolikusok, akik állítják, hogy vallásukat kizvetlenül a Bibliából, és nem az egyházról veszik, a vasárnapot 1/4-nneplik a szombat helyett? Igen, ez kizvetkezetlenség." A vasárnap 1/4-nneplés szokása - mondta - a katolikus egyház tekintélyén alapszik, nem pedig egy kifejezett bibliai szövegen. Ez az 1/4-nneplés megmarad, hogy emlékeztessen arra az anyaszentegyházra, amelyből a nem katolikus szekták kiváltak - mint az a fió, aki elszállt otthonából, de még a zsebében hordja anyja kópát vagy egy hajfőrt." [46]

Az ezekre

az előjogokra való igény a prófétia megvalósulása, és ez segít azonosítani a kicsiny szarvval jelzett hatalmat.

A szombat

helyreállítás. Ásai

könyve 56. és 58. fejezetben Isten szombatreformra szólítja fel Izraelt.

Megítvendéll, milyen csodálatos dolog lesz, amikor nyíjjá kizsereglenek a pogányok (Ása 56:8), és ennek az 1/4dvísságet szolgáló missziónak a sikerét a szombat megszentelésével kapcsolja íssze (Ása 56:1-2, 6-7).

Isten

gondosan kírálja nápnak ezt a kállégnleges munkáját. Bár káldetés 1/4 az egész világnak számára, kállégn olyan embercsoportra irányul, amely hávőnek vallja magát, de valójában nem tartja be Isten előírásait (Ása 58:1-2). Isten e szavakkal fejezi ki megbáztatásit azokhoz az állálagos hávőkhez: "Megít tik fiaid a romokat, az emberítők alapzatait felrakod, és nevezetel romlás áptőjének, ásványek megítájának, hogy ott lakhassanak. Ha megtartát szombaton íbadat, és nem úzd kedvelésedet szent napomon, és a szombatot gyányírúságnak hávod, az ísr szent és dicsőságes napjának, és megszenteled azt, dolgodat nem távón, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szálván, akkor gyányírúságed lesz az ísrban" (Ása 58:12-14).

A lelki Izrael k rdet se ugyanaz, mint az  si Izrael   volt. A kicsiny szarvval  jbr jzolt hatalom r st ütött a törvényen, amikor megváltoztatta a szombatot. Ahogy Izraelben helyre kellett állítani a l jbbal tiport szombatot,  pp gy kell korunkban is a szombat intézményét helyreállítani és Isten törvényének fal jn a r st kijavítani.[47] Jel 14:6-12 üzenetének az  r kk val  evangéliummal összefüggésben való hirdetése végzi el e helyreállítási munkát, és teszi naggy i a törvényt. Ennek az üzenetnek a hirdetése Isten egyházának feladata a második advent idején (lásd e könyv 12. fejezetét). Ennek az üzenetnek fel kell r jznia a világot, arra szólítva mindenkit, hogy készüljön fel az ítéletre.

A Teremtő

imádására sz l t s h v s -  z imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet", közvetlenül Isten  r k törvényének negyedik parancsolat ra utal. A végső figyelmeztetés tartalma megerősíti ezt a tényt, Istennek különös gondja van arra, hogy az általánosan elfelejtett szombat visszakapja m lt  helyét a második advent előtt.

Ennek az üzenetnek a

hirdetése az egész világra kihat s vis lyt fog kiváltani. A központi kérdés az Isten törvénye iránti engedelmesség és a szombat megtartása lesz. E küzdelemben mindenkinek el kell döntenie, hogy Isten parancsolatait vagy az emberekét tartja meg. Ez az üzenet egy népet hoz létre, amely megtartja Isten parancsolatait és Jézus hitét. Azok, akik ezt az üzenetet elutasítják, végül felveszik a fenevad bélyegét (Jel 14:9, 12; lásd e könyv 12. fejezetét).

Hogy ez a missziós - Isten

törvényének naggy i és szombat nak dicsőségessé tétele - sikeres legyen, Isten népének következetes és szeretetteljes példát kell mutatnia a szombat nnepl sben.

 

A szombat megtartása

Ahhoz,

hogy a  z megeml kezz l a szombatnapról, hogy megszenteljed azt" (2M z 20:8) parancsának eleget tudjunk tenni, az egész h t folyamán gondolnunk kell a szombatra; és hogy Istennek tetsző módon megtartsuk, meg kell tenn nk a szükséges előkészületeket. De vigyázzunk, nehogy annyira kif rasszuk magunkat a h t folyamán, hogy ne tudjunk r st venni a szombati istentiszteleten.

Mivel a szombat az

Istennel való k l nleges közösség napja, amely az irgalmas Isten teremtési és megváltási munkájának örömteli ünneplésére h v , el kell ker ln nk mindent, ami rontja a szombat szent légkörét. A Biblia el rja, hogy szombaton ne végezzünk

világi dolgokat (2Máz 20:10), szívetelenségünk minden kereseti munkáját, minden zletelést (Neh 13:15-22). Meg kell dicsőíteni Istent, dolgainkat ázznem tővön, foglalkozást sem találván, ha-mis beszédet sem szílván" (Ása 58:13). Ha saját kedvtelésünkre fordítjuk ezt a napot, ha világi dolgokkal foglalkozunk, azokról beszélgetünk és gondolkodunk, vagy ha sportolunk, ez megtérí Teremtőnkkel való kázzsságunkat, és megszentésteleníti a szombatot.[48] A szombatparancs iránti tiszteletünknek ki kell terjednie mindenre, aki a hatáskörünkbe tartozik, a gyermekeinkre, munkásainkra, még vendégeinkre is, sőt állatainkra is (2Máz 20:10), hogy ők is részesülhessenek a szombat áldásaiban.

A szombat

pőntek este, naplementével kezdődik, és szombaton naplementével végződik (Iásd 1Máz 1:5; v. Mk 1:32).[49] A

Szent-rés a szombat előtti napot (a pőnteket) ázzaz előkésztéslet napjának" (Mk 15:42 - Áj prot. ford.), a szombatra való felkészülés napjának nevezi, hogy semmi ne rontsa meg a szombat szentségét. Ezen a napon, akik a család táplálását gondoskodnak, késztés-elő a szombati teletet, hogy a szent napon ők is megpihenhessenek (Iásd 2Máz 16:23; 4Máz 11:8).

Já tennők a család

tagjai, illetve a há-vők csoportjai, ha pőnteken, ríviddel naplemente előtt Ásszegyűlnők, hogy ánekeljenek, imádkozzanak, és Isten ígét olvassák. Ágy há-vják meg Krisztus Lekt, mint kedves vendéget. Hasonlóképpen istentisztelettel fejezzék be a szombatot a naplemente kázzedtelével, Isten jelenét és vezetést kőve a kávetkező háre.

Isten arra

szíttja fel nőpőnt, hogy tegye a szombatot az Árím napján (Ása 58:13). Hogyan teheti ezt? Csak akkor részesülhetnek abban az igazi Árímében és megnyugvásban, amit Isten akar adni nekik ezen a napon, ha Krisztusnak, a szombat Urjának őldájít kávetik.

Krisztus rendszeresen

rőst vett a szombati istentiszteleteken, szolgálásokat állalt, és vallási eligaztást adott (Mk 1:21; 3:1-4; Lk 4:16-27; 13:10). De az istentiszteletek ítogetésén is kereste az emberek társaságát (Mk 1:29-31; Lk 14:1), a szabadban időzített (Mk 2:23), és szíjjelelva, szent, irgalmas dolgokat cselekedett. Amikor csak tehetett, gyágyá-totta a betegeket és szenvedőket (Mk 1:21-31; 3:1-5; Lk 13:10-17; 14:2-4; Jn 5:1-15; 9:1-14).

Amikor

bárílták a szenvedések enyhítését, Jzus ágy állalt: ázzSzabad... szombaton já cselekedni" (Mt 12:12). A gyágyással nem rontotta meg a szombatot, sem nem ríte el. De őget vetett azoknak a terhes szabályoknak, amelyek eltorzították a szombatnak a feladását és Árím napjának való megánnepelését és mint Istentől kapott eszközzek a jelentőségét.[50] Isten a szombatot az emberiség lelki gazdagására színta. Helyes az olyan tevékenység, amely erősíti az Istennel való kázzsságet; helytelen, ami eltőrt ettől a cőtől, és a szombatot csupán munkaszíneti nappá teszi.

A szombat Ura mindenkit

pedig kéri, hogy fogadják ezt a meghívást, azoknak a szombatgyűlésnek és a lelki táplálkozás napja, a menny előze; felismerik, hogy az Isten a szombatot a csúsggedés megelőzésére szánta. A hetedik nap hatról hatre megvigasztalja lelkünket, és bizonyossá teszi, hogy bár jellemünk befejezetlen, Krisztusban mégis teljes. Golgotai tétellel engesztelést szerzett értünk, és beláthatjuk az Ő nyugalmaiba." [51]

Â

Lábjegyzet

1.

Â

John N. Andrews, History of the Sabbath, 2. bővített kiadás, Battle Creek, MI; Seventh-day Adventist Publishing Assn., 1873., 3. bőv. kiad., 575. oldal

2.

Â

SDA Bible Commentary, jav. kiad., 1/220. oldal

3.

Â

I. m.

4.

Â

J. L. Shuler, *God's Everlasting Sign* (Nashville: Southern Pub. Assn., 1972), 114-116. oldal; M. L. Andreason, *The Sabbath* (Washington, D. C.; Review and Herald, 1942), 248. oldal; White: *A nagy k zdelem*, 546, 569. oldal (Washington, D. C.; Review and Herald, 1942), 248. oldal; Wallenkampf, "The Baptism, Seal, and Fullness of the Holy Spirit" (kiadatlan k zirat), 48. oldal; White:

5.

Â

White: Patriarkák és próféták, 264. oldal

6.

Â

Wallenkampf, "Baptism, Seal, and the Fullness of the Holy Spirit", 48. oldal

7.

Â

SDA Bible Commentary, jav. kiad., 1/605. oldal

8.

Â

â€žSabbath", SDA Encyclopedia, jav. kiad., 1239.
oldal

9.

Â

â€žSabbath, Annual", i. m. 1265. oldal

10.

Â

Jonathan Edwards, The Works of President
Edwards (New York: Leavitt & Allen, Worcester, hasonmÃ¡s kiadÃ¡s,

1852), 4/622. oldal. A puritánok a vasárnapot a keresztény szombatnak tartották.

11.

Â

Érdekes, hogy "nagy nap" volt az, amelyen Jézus a szombatban pihent - mert ez a szombat egyrészt a hét hetedik napja volt, másrészt a kovásztalan kenyerek hetének első szombatja. A megváltás csúcspontjának napja volt ez a nap! A teremtéskor elhangzott "egyetlen" az "elvezetett" kijelentéssel, amikor az Alkotás a Bevezető ismét pihent munkája után.

12.

Â

Samuele Bacchiocchi, Rest for Modern Man
(Nashville: Southern Pub. Assn., 1976), 8-9. oldal

13.

Â

â€žSabbath", SDA Encyclopedia, jav. kiad., 1244.
oldal. LÃ¡sd SDA Bible Commentary, jav. kiad., 7/205-206. oldal is; vÃ¡l.
White, â€žThe Australia Camp Meeting", Review and Herald, 1896. januÃ¡r
7., 2. oldal

14.

Â

LÃ¡sd SDA Bible Commentary, jav. kiad., 7/735-736.
oldal. VÃ¡l. White: Az apostolok tÃ¡rtÃ©nete, 398. oldal

15.

Â

â€žSabbath", SDA Encyclopedia, 1237. oldal

16.

Â

A. H. Strong, Systematic Theology, 408. oldal

17.

Â

White: Patriarkátusok és próféták, 22. oldal

18.

Â

Bacchiocchi, Rest for Modern Man, 15. oldal

19.

Â

I. m., 19. oldal

20.

Â

White, Testimonies, 6/350. oldal

21.

Â

Andreasen, Sabbath, 25, oldal

22.

Â

A tervnyeskedést úgy lehetne meghatározni, hogy
 az emberek az evangélium egy erős részével való megszerzésre.
 Ragaszkodás a tervnyhez és bizonyos előírások megtartásához, mint az Isten
 előtt való megigazulás eszköze. Ez helytelen, mert a tervnynek
 cselekedeteiből egy test sem igazul meg előtte' (Róma 3:20)." (Shuler, God's
 Everlasting Sign, 90. oldal). Shuler így folytatja: "Az akik a szombat
 megtartását tervnynek nyilvánítják, vagyok fontolásra a kávetkezőt.
 Ellentmond-e a kegyelem általi evangélium az újjászületett keresztény, ha
 tartózkodik a hamis istenek imádatától, és tiszteletet tanosát a második és
 harmadik parancsolat iránt? Erkölcsei tisztaság, becsületesség, igazmondás,
 ahogy a hetedik, nyolcadik és kilencedik parancsolat tanja, ellentétben
 áll-e az ingyen kegyelemmel? Mindkét kérdésre 'Nem' a felelet. Nem
 tervnyeskedés az, ha valaki megölt lelkekkel megtartja a hetedik napot, és
 nincs ez ellentétben a csak kegyelem általi evangéliummal. Valójában a szombat
 parancsolata az egyetlen olyan szabály a tervnyben, amely a bűntől való
 szabadulás és a csakis kegyelem általi megszentelődés jeleként szerepel." (l.
 m.)

23.

Â

I. m., 89. oldal

24.

Â

I. m., 94. oldal

25.

Â

Andreasen, Sabbath, 105. oldal

26.

Â

SDA Bible Commentary, jav. kiad., 8/420. oldal

27.

Â

I. m.

28.

Â

James Gibbons, *The Faith of our Fathers*, 47. jav., bőv. kiad. (Baltimore; John Murphy & Co., 1895), 111112. oldal. R. W. Dale, egy kongregacionalista mondta: "Teljesen világos, hogy bármilyen szigorúan vagy Ajtatosan tartsuk is el a vasárnapot, nem tartjuk meg a szombatot... A szombat határozott isteni parancson alapszik. Nem hivatkozhatunk egy ilyen parancsra a szombat megtartásának kötelezettsége ellen" (R. W. Dale, *The Ten Commandments*, 4. kiad. [London; Hodder and Stoughton, 1884], 100. oldal.

29.

Â

Andrew T. Lincoln, "From Sabbath to Lord's Day: A Biblical and Theological Perspective," *From Sabbath to the Lord's Day: A Biblical, Historical and Theological Investigation*, szerk.: D. A. Carson (Grand Rapids; Zondervan, 1982), 386. oldal

30.

Â

I. m., 392. oldal

31.

Â

Lásd Justin Martyr, *First Apology*, Ante-Nicene

Fathers (Grand Rapids; Wm. B. Eerdmans, 1979), 1/186. oldal; Maxwell, God Cares (Mountain View, CA, Pacific Press, 1981), 1/130. oldal

32.

Â

LÃ;sd pÃ©ldÃ;ul Bacchiocchi, â€žThe Rise of Sunday Observance in Early Christianity", The Sabbath in Scripture and History, szerk.: Kenneth A. Strand (Washington, D. C.; Review and Herald, 1982), 137. oldal; Bacchiocchi, From Sabbath to Sunday (Rome: Pontifical Gregorian University Press, 1977), 223-232. old.

33.

Â

Socrates, Ecclesiastical History, 5/22. fejezet, Nicene and Post-Nicene Fathers, 2. sorozat (Grand Rapids, Wm. B. Eerdmans, 1979), 2/132. oldal

34.

Â

Sozomen, Ecclesiastical History, 7/19. fejezet,
Nicene and Post-Nicene Fathers, 2. sorozat, 2/390. oldal

35.

Â

Maxwell, God Cares, 1/131. oldal

36.

Â

Gaston H. Halsberghe, The Cult of Sol Invictus
(Leiden: E. J. Brill, 1972.; 26, 44. oldal. LÃ¡sd mÃ©g Bacchiocchi, â€œRise of
Sunday Observance," 139. oldal

37.

Â

Bacchiocchi, "Rise of Sunday Observance", 140. oldal
Lásd még Bacchiocchi, From Sabbath to Sunday, 252-253. oldal

38.

Â

Lásd például Maxwell, God Cares, 1/129. oldal;
H. G. Heggtveit, Illustreret Kirkehistorie (Christiania [Oslo]:
Cammermeyers Boghandel, 1891-1895), 202. oldal

39.

Â

Codex Justinianus, 3. kötet, c. 12, 3, Schaff, History of the Christian Church, 5. kiadás. (New York; Charles Scribner, 1902), 3/380. oldal, 1. megjegyzés

40.

Â

Laodiceai zsinat, 29. cikk, Charles J. Hefele, A History of the Councils of the Church From the Original Documents, Henry N. Oxenham fordításában és kiadásában (Edinburgh; T and T Clark, 1876), 2/316. oldal. Lásd még SDA Bible Student's Source Book, jav. kiadás, 885. oldal

41.

Â

Giovanni Domenico Mansi szerkesztésében, Sacrorum Conciliorum, 9/919. hasábjában, ahogy Maxwell idézte a God Cares 1/129. oldalán. Részben idézve az Andrews, History of the Sabbath and First Day of the Week 374. oldalán

42.

Â

Lucius Ferraris "Papa", 2. cikk, Prompta
Bibliotheca (Venetiis [Velece]; Caspa Storti, 1772), 6/29. oldal, ahogy
az SDA Bible Students' Source Book, jav. kiad. 680. oldalán levő
fordításban megjelent

43.

Â

John Eck, Enchiridion of Commonplaces Against
Luther and Other Enemies of the Church, fordította Ford L. Battles, 3.
kiad. (Grand Rapids; Baker, 1979), 13. oldal

44.

Â

Gaspere [Ricciulli] de Fosso, Előadás a tridenti zsinat
17. Állásfoglalás, 1562. január 18., Mansiban, Sacrorum Conciliorum, 33/529-530.
hasábján, ahogy az SDA Bible Students' Source Book, jav., szerk.
pályájának 887. oldalán fordításban megjelent

45.

Â

Peter Geiermann, The Convert's Catechism of
Catholic Doctrine (Rockford, IL; Tan Books and Publishers, 1977), 50.
oldal

46.

Â

John A. O'Brien, The Faith of Millions, jav.
kiadás (Huntington, IN; Our Sunday Visitor Inc., 1974), 400-401. oldal

47.

Â

VÃ¶. White: A nagy kÃ¼zdelem, 402-403. oldal

48.

Â

White, Selected Messages, 3/258. oldal

49.

Â

Ahogy a SzentÃ©rtÃ©s teremtÃ©stÃ©rtÃ©netÃ©bÃ©l vilÃ©gÃ©s, egy-egy nap naplementÃ©tÃ©l naplementÃ©ig tart. LÃ©sd 3MÃ©z 23:32. verset is

50.

Â

Felhatalmazza-e Krisztus példájára a keresztyény kárházakat arra, miszerint hűt napon Őt szolgáljanak anélkül, hogy a szombati pihenést lehetővé tennék személynélük számára? Ellen G. White, felismerve a kárházi személynél székleteit, ezt mondta: "A Megváltás - példájával - megmutatta nekünk, hogy helyes a szenvedést enyhíteni ezen a napon; de ne végezzenek az orvosok és ápolók székletlen munkát. Azt az általános kezelést vagy azokat a műtöket, amelyek végezhetők, a következő napra kell halasztani. Tudják meg a betegek, hogy az orvosoknak is székletük van egy nap pihenésre!" (Medical Ministry [Mountain View, CA; Pacific Press, 1963], 214. oldal).

Az erre az egészségügyi szolgálatra kapott honoráriumot szeretetmunkára kell fordítani. Ellen G. White ezt írta: "Székletes lehet a szent szombat örökét is az emberiség szenvedésének enyhítésére szentelni. De az erre a munkára kapott fizetést az örökétbe kell tenni, hogy az arra érdemes szegények részére használják fel, akiknek székletük van az orvos szaktudására, de nem áll módjukban azért fizetni" (l. m., 216. oldal).

51.

Â

George E. Vandeman, When God Made Rest (Boise, ID; Pacific Press, 1987), 21. oldal